

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 8 ГОДИНА XVII 2008 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Джон БРАНТ -
декан на
Walla Walla College

ДАЛИ ГОСПОД
ОЦЕНЯВА ПО
ДЕЛАТА?

Четете на стр. 3

Петя МАРИНОВА

ПРИКЛЮЧЕНЦИ
В ХАНААН

Четете на стр. 4

Йохан Фонлантен -

НЕПОВЛИЯН
ОТ ПАРИТЕ
И СЛАВАТА

Четете на стр. 6

заедно

в поклонение
и служене

Мултигенерационна църква или църква, разделена на възрастни групи

Една съвременна версия на Йоан 6 глава би могла да изглежда така:

„След това Исус отиде на другата страна на Галилейското езеро. Огромна тълпа Го следваше, тъй като виждаше чудесата, които Той извършваше над болните. Вглеждайки се в тази огромна и разнородна тълпа, Исус се обърна към Своите ученици:

„Йоан, ти който си изпълнен с нежност, вземи най-малките и организирай една детска градина там, до първото. Матей, ти ще поемеш децата от 4 до 6-годишна възраст и ще им разказваш истории. Но отидете по-надалеч, за да не пречите на възрастните. Яков, ти ще организираш игри. Можеш да направиш писта за децата от 7 до 12-годишна възраст покрай езерото. Петре, ти ще поемеш тийнейджърите...”

„А, не, Исусе, не и тийнейджърите!“
„Насърчавам те, Петре! Ти имаеш дарбата да работиш с тях! Идете, извадете по един сладолед в някое кафене в Тиберия и си поговорете.“

Учениците се отдалечиха с децата и Исус можеше вече да започне.“

Разбира се, знаем, че нещата не са се развили по този начин. Децата са останали да слушат Исус и именно едно от тях е помогнало да се реши проблемът с вечерята.

Какъв е проектът на Бог за различните

поколения?

Как да ръководим различните възрастни групи?

Трябва ли да се разделяме, или да бъдем заедно?

Второзаконие 12:12 ни казва: „...и да се веселите пред Господа, вашия Бог - вие, синовете ви, дъщерите ви...“ Той иска да види събрани всички поколения в едно семейство.

Така започва 14 глава от книгата „Визия за децата в църквата“ на Ги Зеле, озаглавена „Мултигенерационна църква или църква, разделена на възрастни групи“. Един от младежките лагери това лято беше посветен на идеята за мултигенерационна църква. На него присъстваха родители с децата си от бебешка до тийнейджърска възраст. Присъстваха дори баби и дядовци с внуците си.

Сигурно се питате що за идея е това. Та нали повечето ни църкви са съставени от представители на всички поколения. С какво мултигенерационната църква е по-различна? В „нормалната“ църква повечето дейности са съобразени с вкуса, нуждите и културата на едно поколение. Останалите възрастни групи трябва да се нагодят към доминиращия стил. Ето защо някои възрастни групи - като деца, тийнейджъри и младежи - не се чувстват там „като у дома си“. Дейностите, които се организират за тях, са винаги извън официалното богослужение и се възприемат като второстепенни. В мултигенерационната църква всички възрасти са равностойно представени както в официалните богослужения, така и във всеки друг вид дейност - евангелизации, общуване, ученичество...

Основанията

Идеята за мултигенерационна църква е библейска - Псалм 78:5-7:

„Той постави свидетелство в Яков, и положи закон в Израел, за които заповяда на бащите ни да ги възвестяват на чедата си, за да ги знае идното поколение - децата, които щяха да се родят, които да настанат; и те да ги разказват на своите чедата, за да възложат надеждата си на Бога и да не забравят делата на Бога, но да пазят Неговите заповеди“.

Бог очаква истината за Неговото спасение да се предава от поколение на поколение. И децата и младежите не би трябвало да са пасивни слушатели.

В Деян 2:17 четем: „И в последните дни, казва Бог, ще излязат от Духа Си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, юношите ви ще виждат видения и старците ви ще сънуват сънища“.

Тук обещанието за изливането на Духа и упражняването на духовните дарби е дадено както за възрастните, така и за децата и юношите. Гръцките думи за синове и дъщери се отнасят до такива, които все още не работят и са зависими в своите нужди от родителите си. Важно е това да се подчертае, защото Бог говори за децата и тийнейджърите в нашата църква, които имат да играят важна роля. Те са носители на пророчески вестни, инструменти, чрез които Божият Дух си служи.

Ако приемаме сериозно тези думи от Божието Слово и след като Бог поставя наравно деца, юноши и възрастни в Своя план, то и ние би трябвало да се отнасяме към тях по същия начин.

Продължава на стр.2

Около три трилиона долара струват на американците войните в Ирак и в Афганистан към март 2008 година. Всеки нов месец война лишава среднестатистическото американско домакинство от 138 долара. Още на три трилиона долара се изчисляват загубите на останалия свят. Данните са от най-новата книга на нобелиста Джоузеф Стиглиц, който трябваше да дава обяснения пред Конгреса на САЩ заради нейното съдържание.

Ревностен критик на глобализма, Стиглиц ръководеше екипа от икономически съветници на президента Клинтън, а впоследствие бе главен икономист на Световната банка. Новата му книга, озаглавена „Войната, която струва три трилиона долара“, е написана в съавторство с Линда Билмс, която навремето също бе икономическа съветничка на Клинтън.

Пряк повод за разследването им са съмненията в достоверността на официалните отчети за разходите по нахлуването и окупацията на Ирак. Бюджетното

според Стиглиц и Билмс Федералният резерв също има своя принос за замъгляването на ситуацията. Като държи лихвения процент на занижено равнище, Федералният резерв насърча жителите на САЩ да теглят непосилни за тях ипотечни кредити, които в крайна сметка докараха страната до сегашната финансова криза.

Вече знаем, че това не можеше да продължава до безкрайност, отбелязват авторите. „За пет години петролът поскъпна от 25 до над 100 долара за барел. Това бе отлична новина за петролните концерни и страните доставчици - единствените облагодетелствани от военните действия.“ За двамата икономисти няма никакво съмнение, че петролната криза се дължи именно на войната в Ирак. А дори само преките последици от поскъпването на горивата струват на САЩ около 25 млрд. долара годишно. В крайна сметка, ако се запази сегашното потребление на петрол, до 2015 г. американците ще понесат загуби за още 1.6 трилиона долара.

СКРИТАТА ЦЕНА НА

ИМПЕРИАЛИЗМА

бюро на Конгреса например твърди, че са похарчени „само“ 500 млрд. долара. Стиглиц и Билмс обаче не се съгласяват с това. След огромен труд двамата установяват, че сумата е шесткратно по-голяма. При това става дума само за текущи военни разходи, в които не се включват такива пера като лечението на ранените, компенсациите за семействата на загиналите и т.н. От счетоводството на Пентагона пък изобщо не може да се разбере къде са изчезнали милиарди долари, отпуснати за „възстановяването на Ирак“. В официалните отчети не се включват разходите по наеманите от правителството частни армейски формирования, чиито войници получават десеткратно по-големи заплати от колегите си на държавна служба (400 хил. срещу 40 хил. долара годишно). При сегашните войнишки възнаграждения все по-малко американци са склонни да се записват в армията, а Пентагонът е принуден да наема дори осъдени престъпници.

Сумата от 3 трилиона долара за пет години война, т.е. средно по 16 млрд. долара на месец, е изключително висока, изтъкват авторите на книгата. Тя се равнява на годишния бюджет на ООН. С тези пари, подчертават те, могат да се построят 8 млн. жилища, да се назначат 15 млн. учители, да се отпуснат стипендии на 3 млн. студенти, да се покрият здравните осигуровки на 530 млн. деца. Пак с такава сума могат да се разрешат например проблемите на американското обществено осигуряване за половин век напред.

Съвсем различно е отношението на Белия дом към големите концерни. „Халибъртън“ например получи правителствени поръчки за минимум 19.3 млрд. долара, без да се състезава с никого за тях. Пол Бремър, шефът на „временното управление“ на Ирак, умислено отмени ред мита, излагайки иракските фирми на нелоялната конкуренция на могъщи задгранични компании. Това доведе до фалита на немалко иракски предприемачи, както и до още по-голяма безработица. Във време, в което без работа бе всеки втори иракчанин, чуждестранните концерни внасяха още по-евтина работна ръка от Непал.

Но и това не е всичко. Подготвяйки се за двете скъпи войни на Изток, президентът Буш намали... данъците. Тъй като не разполага със средства за военните операции, правителството прибегна до заеми. Към 2017 г. само лихвите по тях ще достигнат 1 трилиона долара. Тези дългове ще се изплащат от цели поколения американци.

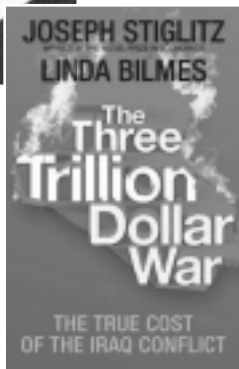
Световноизвестните икономисти Джоузеф Стиглиц и Линда Билмс написаха заедно книгата „Войната за три трилиона долара“.

Твърденията, че войната е полезна за икономиката, са напълно безпочвени, полемизират Стиглиц и Билмс. „Парите, похарчени за въоръжаване, са просто изхвърлени в калта. По-добре е те да се инвестират в образованието, инфраструктурата, научните изследвания, здравеопазването, за да дадат своите плодове в дългосрочен план. Междувременно от войната страдат не само американците, но и целият свят, който също понася големи загуби.“

Само поскъпващият петрол струва на индустриалните държави в Европа и Далечния изток към 1.1 трилиона долара. Международно изследване в 13 африкански държави пък показва, че поскъпването на горивата е довело до намаляване на brutния им вътрешен продукт със средно 3 процента. „Така всъщност е при свободния пазар. Един прави грешки в огромен мащаб, за които обаче плащат хората от целия свят“, констатира Стиглиц и Билмс. Вместо 1 млрд. паунда през 2007 г. Великобритания е изразходвала 7 млрд. за участието си във военните действия.

Междувременно САЩ вояват с пари назаем, твърдят авторите. Понеже американците не разполагат с необходимите средства, войната на Буш се плаща от Китай. Дефицитът на финансови Америка е толкова тя не може да собствените си то „Мерил Линч“ и се сблъскаха с немансови проблеми, им се притекоха онни фондове от чужбина. Америка трябваше да се откаже от големи дялове в своята собственост. Най-големите акционери на „Ситибанк“ например вече са богатши от Оrients. „По-редно ще е „Ситибанк“ да се прекръсти на „Мидъл Ийст банк“, шегуват се горчиво Стиглиц и Билмс. И все едно дали парите идват като блискоизточни петродолари, или от китайските валутни резерви, това поставя Америка в зависимост от външни фактори - за пръв път в нейната история.

САЩ трябва да се изтеглят незабавно от Ирак, заключават авторите. От продължаването на войната Америка няма да стане по-силна, нито Блиският изток - по-мирна. Най-разумно е със спестените по този начин огромни средства да се помогне на Ирак да се възстанови. Останалите средства да се насочат за инвестиране и укрепване на други слаби икономики в света. ХМ

Мюсюлманите са най-много по света

Католиците вече не са най-многобройните в света. Според монсеньор Виторио Форменти, редактор на годишника на Ватикана, най-многобройната религиозна група вече е тази на мюсюлманите. Това се случва за първи път, като причината според него е високата раждаемост сред мюсюлманите и ниската сред християните.

Данните показват, че католиците са 17,4% от цялото население на планетата, а мюсюлманите съставляват 19,2% и броят им непрекъснато расте.

Всички християни по света са около 33% от световното население.

Справката е направена от ООН, където всяка страна предоставя статистическа информация за своето население.

„Save the children“: тревожен доклад за децата и майките по света

Тревожен е анализът, направен в деветия доклад „Save the Children“. Повече от 200 млн. деца в света нямат достъп до базисно лечение, а повече от 10 млн. умират всяка година поради лоши санитарни грижи. Докладът изтъква връзката между здравословното състояние на майката с това на децата. Най-добри условия за майката предлагат скандинавските страни. Начело стои Швеция, следвана от Норвегия и Исландия. Последните места са заети от африкански страни, сред които Нигер, Чад, Ангола и Еритрея. Здравословното състояние на децата е най-добро в Италия, следвана от Германия, Франция и Швеция. На последно място е Етиопия, предшествана от Сомалия и Йемен. Сред индикаторите, взети под внимание, са рискът от смърт на родилката, квалифираната грижа при раждането, защитата на майчинството и присъствието на жени в националните правителства. Глобалната ситуация показва сериозни проблеми. Докладът сочи, че светът е твърде далеч от достигането на четвъртата цел на хилядолетието - намаляването с две трети на детската смъртност до 2015 г.

Рагуо Ватикана

Заедно в поклонение и служене

Продължава от стр.1

Предимствата

Едно от предимствата е, че мултигенерационната църква е привлекателна за всички и особено за семействата.

Друго предимство е, че в нея се използват и развиват дарбите на всеки присъстващ в зависимост от неговата възраст. И не просто има нещо интересно за всеки, а всеки е включен в християнско служение.

Такъв тип църква развива ученичеството и лидерството сред всички възрастови групи.

В такава църква успешно се предава вярата от едно поколение на друго.

Предизвикателствата

Всичко това звучи много привлекателно, но на практика нещата не са толкова прости.

Първото голямо предизвикателство пред лидерите на местната църква се състои в смелостта да приемат идеята и да експериментират. Необходимо е и смирение, за да признаят, че може да има по-добър начин да се правят нещата от този, по който са ги правили досега.

Другото голямо предизвикателство е свързано с усилието, с постоянството и съзидателността, които са необходими за изграждането и поддържането на мултигенерационния модел на църквата.

Необходими са човешки ресурси, средства, идеи, което означава и много повече време и труд.

Третото голямо предизвикателство е свързано с толерантността и с приемането на различията.

Невинаги една детска или младежка програма може да се стори достатъчно задълбочена на възрастните. Но те трябва да се преборят със своето его и да спрат да се възприемат като единствения обект на духовните вести. Разбира се, нашата цел като църква е не просто да се научим да търпим различията помежду ни, а да се радваме един на друг и всеки да съдейства за израстването на другия, като си отдаваме взаимно почит.

Мултигенерационната църква е един от пътищата към единството на Божия народ във времето на края. Това е църква, в която всяко поколение има своето място и дава най-доброто от себе си.

Теодора Николова

Каква е основата на Божия съд? По какъв начин си осигуряваме „добра оценка“ и вход за небето?

Преподавам часове по религия в един колеж. Веднъж, десет минути след началото на лекцията, един студент влезе в класната стая. Реших, че просто е закъснял. Както и да е, вместо да си намери място да седне, той гоиде до мен и попита:

- Ще кажете ли нещо важно днес, което ще бъде включено в теста? Не се чувствам добре и се чужда дали да остана.

За учителите е обезкуражаващо, когато учениците и студентите се интересуват повече от оценката, която ще получат, отколкото от онова, което учат. Ние не одобряваме въпроси като: „Наистина ли трябва да учим това? Ще бъде ли включено в теста?“.

От друга страна, студентите често са разочаровани и обезсърчени, когато преподавателите не им представят конкретно своите очаквания - когато не са наясно за това какво трябва да

направят, за да получат оценката, която искат. В края на краищата оценките са важни за студентите - за това дали ще влязат в институт за специализация или дали ще получат желаната работа.

Всъщност, ако има някой, който би трябвало да е наясно с очакванията, то това би трябвало да е Бог. Все пак става въпрос за вечен живот или смърт. В такъв случай на какво се основава Неговият съд? По какъв начин си осигуряваме „добра оценка“ и вход в небето?

За нещастие има голямо объркване по този въпрос. Слушаме, че сме спасени по благодат и че няма нищо, което можем да направим, за да заслужим спасението си. Разбира се, от всички библейски писатели апостол Павел е шампионът на тази вест за благодатта. В Посланието към римляните 3:28 той пише: „Заклучаваме, че човек се оправдава чрез вяра, без делата на Закона“.

И пак същият Павел, в същата книга, само една глава по-рано, изглежда, че смесва и обърква темата. Вижте какво казва в Римляни 2:6-11: Господ „ще въздаде на всеки според делата му: вечен живот на тези, които с постоянство в добри дела търсят слава, почит и безсмъртие, а пък гняв и негодувание на ония, които са твърдоглави и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата; скръб и неволя на всяка човешка

душа, която прави зло - първо на юдеина, после и на гърка. Понеже Бог не гледа на лице“.

Според тези стихове изглежда, че основата на Божия съд са нашите дела. Ако вършим добри дела, получаваме вечен живот, ако ли не - Господ ни наказва. Как да разбирате всичко това в светлината на вече прочетеното в Римляни 3:28?

Различни възгледи

Както може би очаквате, има различни възгледи по този въпрос. Всички са съгласни, че благодатта играе важна роля в спасението, но не всички са съгласни по отношение на нейната абсолютна вседостатъчност. Някои вярват, че получаваме Божията благосклонност чрез вяра по благодат, но оставаме в Божията благосклонност чрез дела. Вярват, че благодатта ни дава опрощение за миналото, но след като ни е простено, нашите дела са основата за Божия съд. Бог е милостив и може да

прощава отново и отново - дори седемдесет пъти по седем, но накрая и Неговото опрощение се изчерпва. Не можем да си въобразяваме каквото и да било по отношение на благодатта. Рано или късно ще бъдем съдени според делата си. Спасението по благодат чрез вяра ни вкарва в небето, а делата ни задържат там. Това е единият възглед.

Други спорят, че спасението е по благодат чрез вяра - от началото до края. Вижте какво казва апостол Павел в Римляни, в пасажа, който отразява тезата на цялата книга: „Не се срамувам от благовестието [Христово], понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва - първо на юдеина, а после и на езичника. Защото в него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: `Праведният чрез вяра ще живее`“.

Обърнете внимание, че тук правдата е чрез вяра - от началото до края (в българския превод това не може така ясно да се забележи). Въз основа на това други спорят, че вярата или доверието в Божията благодат не само ни вкарва в рая, но също и ни задържа там.

Така че кой е правият? За да отговорим на този въпрос, трябва да вникнем в хода на аргументите на апостола в Римляни 1-3 глави. Макар често да избираме отделни стихове, Павел не е написал Римляни като сборник от несвързани отделни текстове. Той е изграждал дело, прибавяйки една идея към друга, докато е вървял в хода на мисленето си към своето специално заключение. Не всички книги в Библията са като тази. Има някои глави в Притчи, в които бихме могли да пренаредим стиховете, без това да промени смисъла им, т ъ ѝ като всеки стих е

него, трябва да видим каква е тяхната роля в по-голямото дело, което апостолът изгражда в хода на мисълта си, излагайки своите аргументи.

В първа глава на Римляни Павел излага тезата, която вече видяхме в стихове 16 и 17. Той твърди, че благовестието е сила за спасение на всеки, който вярва - евреин или гърк - и че това спасение е чрез вяра - от началото до края. Но после се насочва към Божия гняв. Всъщност той доста говори за греха и гнева - от Римляни 1:18 до Римляни 3:20. Ако имаме намерение да разберем какво има предвид, когато споменава за осъждане и съд според делата във втора глава на Римляни, трябва да видим къде се вметват тези глави в хода на неговите аргументи.

Всички съгрешиха

В Римляни 1:18-3:20 Павел показва, че всички човешки същества са грешни и имат нужда от Божията благодат. В края на първата глава насочва вниманието си специално към греховете на езичниците. Идолопоклонството и развратът са доказателство, че те са обърнали гръб на Бога.

Какви ли са мерките,
с които Небето ни
измерва?

сам за себе си като отделна притча. Но това не се отнася за Посланието до римляните. За да разберем отделните стихове в

После, във втора глава на Римляни, нещата се пренасочват. Павел говори за Божия народ и показва, че те също са грешници и имат нужда от Божията благодат, че също са виновни.

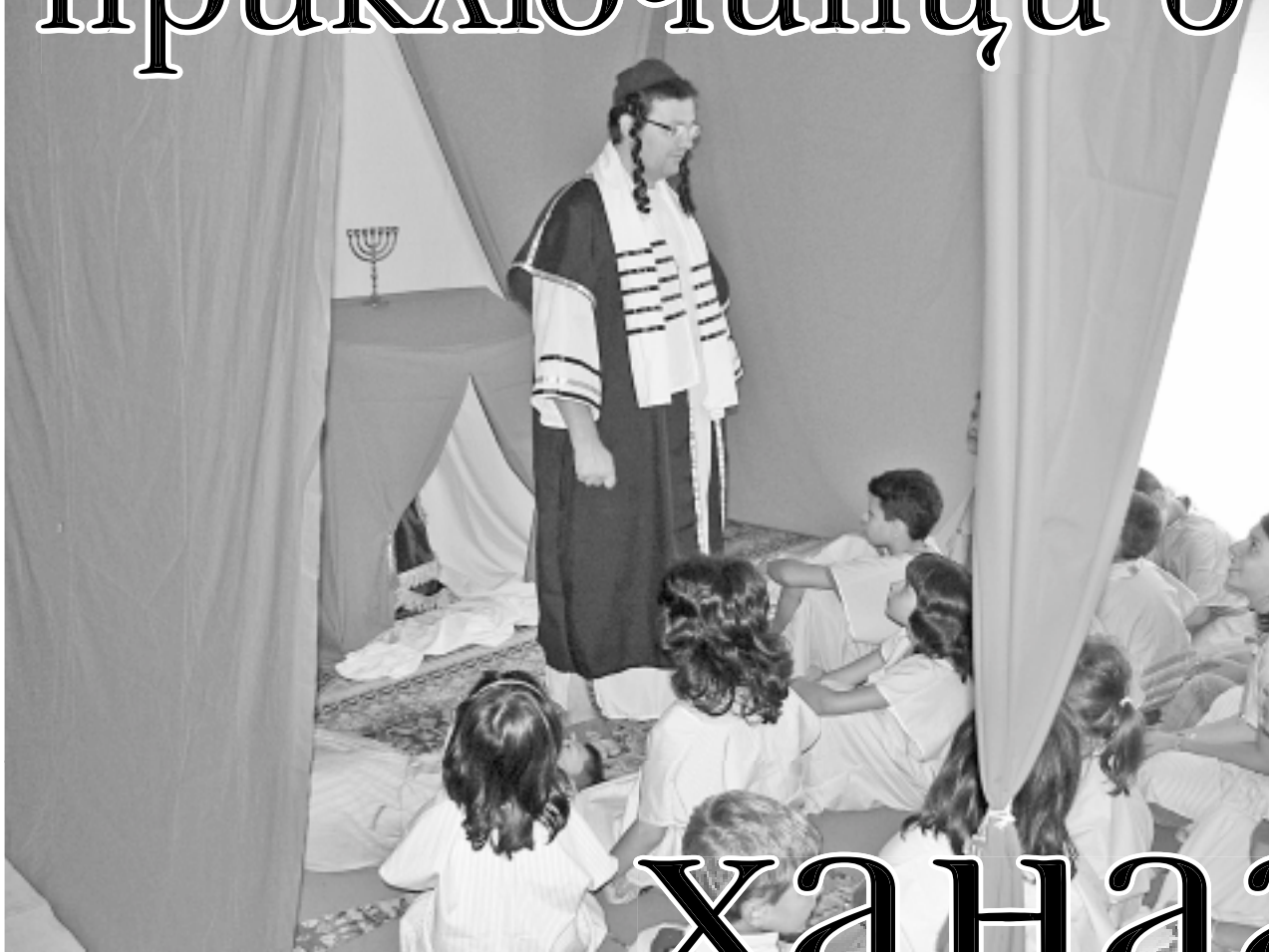
Продължава на стр.7

дали
Господ
оценява
по делата

Джон Браун е преподавател по Нов Завет Декан е на Walla Walla College и College Place, Washington

приключници в

Ханаан

От 29.06 до 06.07.2008 г. в една от най-красивите ни планини - Родопите - се проведе поредният лагер на клуб "Приключници".

В неделя (29 юни) деца от цялата страна се събраха в местността Студенец. Едно от децата, с които пътувах, сподели, че чака този ден от времето, когато си е тръгнало от лагера миналата година.

Участниците - около 110 деца - бяха разделени на 12 отбора. Те носеха имената на 12-те израелски племена. Всеки отбор имаше знаме, на което бе изобразено нещо характерно за племето му. Децата си избраха и капитан, и знаменосец и се приготвиха за откриването на лагера.

Залата, където щяха да гледат драматизираната история за деня, бе преобразена като еврейски пазар отпреди 2000 години.

Темата на лагера бе: „Приключение на Генисаретското езеро“, а мотото гласеше: „Хвани се за Исус днес“.

Всеки бяхме потопени в еврейска обстановка. Децата бяха облечени в еврейски дрехи.

В специална стая, изглеждаща точно като еврейска синагога, един равин им разказа за обичаите и символите на еврейския народ. Децата получаваха малки специални черни шапчици, които поставяха на главите си, подобно на своите "предци".

След тези занимания те бяха обучавани на някои от занаятите, практикувани по времето на Исус. Учеха се да месят хляб, изработваха накити от миди и други морски дарове, плетяха рибарски мрежи, направиха си лодки и свещници от дърво, изваяха

фигурки от най-фин мрамор (сапун), ушиха си сандали по модата от 30-те години след Христа.

Между духовните занимания и „ателиетата“ звучеше еврейска музика и се пееха еврейски песни, което допълнително приповдигаше настроението.

Всеки следобед имаше организирани подвижни игри и писти, които целяха да научат децата на работа в екип и на другарска взаимопомощ.

В средата на седмицата направихме 3-часов поход сред гъстите гори на планината. Някои събираха ароматни билки, а други - блестящи камъни за колекциите си.

Вечер имаше весели програми, които забавляваха и поддържаха доброто настроение на лагерниците. Кулминацията беше в петък вечерта, когато около 30 деца решиха да станат „приключници“ и участваха в специална церемония, за да бъдат приети в клуба.

На следващия ден прекарахме една благословена събота, в която приключниците си припомниха наученото през седмицата и заявиха желанието си да се хванат за подадената Исусова ръка и да позволят Той да ги води в житейския им път. В неделя се разделихме с обещанието, че ще се видим отново и следващата година.

Отнесохме със себе си невероятни преживявания, важни решения за живота си и много нови приятелства.

Благодарим на страхотния екип на клуб „Приключници“ към ЦАСД, който организира тази прекрасна програма!

Признателни сме и на всички, които дариха средства, за да бъде осъществен този лагер.

Вярвам, че това, което се прави за децата ни в църквата, е сигурна инвестиция и един ден ще даде богати плодове!

Петя Маринова

„аз и моят дом...“

Тази година за първи път в нашата страна се проведе лагер за млади семейства

Избраното за целта място бе местността „Розовски врз“, а определеното време - от 13 до 20 юли 2008 г.

Очакванията бяха големи и организаторите направиха необходимото те да бъдат удовлетворени.

Всеки ден за всеки член от присъстващите семейства имаше инициативи, които да откликнат на неговите специфични духовни, емоционални и физически нужди.

Дните започваха с много песни и с кратки размисли върху Божието Слово, поднесени по необичаен и вълнуващ начин от различни семейства.

Програмата продължаваше с интересни беседи върху посвещението и служенето ни на Бога като семейства. Специални гости и говорители бяха Елза и Корrado Коци, които със своя ентузиазъм и позитивно мислене, със своята жизненост, енергия, ведрост и всеотдайност заразяваха аудиторията. Кратките дискусии по групи след поднесените теми утвърждаваха и дообогатяваха в практически план споделените истини.

Утринната програма приключваше с писмено поемане на ангажимент от всяко семейство да направи някакви положителни промени в семейното си служене.

В някои от следобедите се проведеха футболни и волейболни турнири или бяха организирани походи, а след тях идваше времето на ателиетата, посветени изцяло на семейните проблеми - възпитанието на децата, трудностите в общуването с тийнейджъри, семейните конфликти, изневярата, различията между жените и мъжете...

Във вечерните програми бяха включени много семейни игри, забавни състезания за деца и родители и чудесни приказки за лека нощ. А лагерните огньове с колоритните песни и интересните случки и опитности, разказани около тях, стопляха и буквално, и душевно търсещите уют и приятелство.

Както на всеки лагер, така и на този, съботната програма бе най-богатата и впечатляващата.

В петък вечерта участвахме в богослужение, което наистина е трудно да се опише и като обстановка, и като духовно и емоционално преживяване.

В голямата палатка осветлението бе изключено и тя бе огряна от стотиците малки свещички, подредени по специален начин, които заедно с красивата аранжировка на цветя, платна, воали създаваха тържествена и особено задушевна атмосфера. Нежна музика звучеше като деликатен и въздействащ фон. А тишината, която посетителите бяха помолени да съблюдают по време

на службата в така пресъздадения храм, засилваше всяко впечатление.

На единадесет места бяха направени олтари за богослужения, които включваха напечатана библейска вест, силен и много личен апел за отклик на Божиата покана и различни материали, с които практически можехме да представим нашия отговор и решение.

Всяко семейство трябваше заедно да мине през единадесетте стъпки, които наистина ни помогнаха да се почувстваме по-близо

до Бог и един до друг.

Преживяването бе неповторимо!

В събота сутринта голямата палатка се препълни от многото хора, дошли от близо и далеч да се поклонят заедно на своя Бог в святия Му ден.

Бяха отправени много молитви и химни, споделени бяха много библейски примери и лични опитности.

Заедно отпразнувахме 80-годишнината на нашата сестра Александра Пешкирова, чиито деца, внуци и правнуци следват пътя на правдата и доброто и са приели Господ за свой Водач в живота.

След богослужението за всички имаше почерпка от красиво подредени плодове, които напомняха не само за изгубения рай, но и за новия, който очакваме. Огромната торта с надпис „Аз и моят дом“ (което бе и мотото на лагера!) бе посрещната с много блясък в детските очи и с много щастливи усмивки.

Веселата програма в събота вечерта надмина всички очаквания на присъстващите, като някои от тях наистина щяха „да припаднат от смях“, но се въздържаха само от съжаление към доктора, като не искаха да му създават излишни главоболия.

Продължава на стр.7

Продължава от бр.7

Най-важното

Малко преди края на определените 3,5 часа дойде кулминацията. Централата направи „СОРУ“ на всички извлечени файлове, заразени с вируси, от абсолютно всички системи в мрежата - в Сървърта „Исус Христос“. Операцията носеше кодовото название „Гетсимания“. Това създаде големи проблеми в процесора и харддиска (ула и главата).

Защо бе необходимо това?

- За да онагледя напълно целта и характера на Хакера със създаването на този вирус. Пораженията в Сървърта щяха да доставят информация за анализ на системите от мрежа „Човечество“, а и на компютърните специалисти от Централата.

- За да посочи, че „Вирусът“ е загнезден в бутсектора на харддиска (подсъзнанието, според Библията „сърцето“) и че е нужно точно този сектор да бъде очистен (виж Мат.15:18,19).

- За да покаже, че дейността на Програмиста е ЕДИНСТВЕНАТА възможност за пълно възстановяване на всяка от системите (виж Деян.4:12).

- За да изяви силата на Централата и Антивирусната им програма.

През дългите часове на дейност и вследствие дейността на скрития вирус, мрежата „Човечество“ бе натрунала толкова много дефектирани системи и програми, че бе под съмнение дали въобще е възможно Програмистът да ги очисти всичките до една. При програмата „Гетсимания“ Централата копира всички налични и евентуални развити и поражения на вируса в Сървърта „Исус“. Това щеше да унищожи напълно самия Сървър, а и вирусите. След по-малко от 3 минути (дни) Централата щеше да възстанови отново Сървърта „Исус“, но без нито един вирус в Него! Така нагледно се демонстрираше че антивирусната програма на Центъра може да унищожи абсолютно всеки вирус и да очисти съвършено всяка заражена конфигурация.

вирус

В Сървърта „Исус“ бе отворена най-сигурната и професионална Uninstall & Cleaner програма „Кръвта на Исус“. Единствено чрез тази програма системите можеха да изпращат всякакви повредени файлове до Програмиста (виж Йоан.1:7). Той от своя страна щеше да ги прехвърля собствено ръчно в зала № 2 на Централата, където единствено се извършваше унищожението им. На тяхно място Програмистът изпращаше обратно към системите поток от оригинални файлове (незаразени от вируса).

- За да подготви отварянето на директна спътникова връзка (чрез вярта) в мрежата „Човечество“ до Централата, чрез дейността на Интернет (Светия Дух).

Ударът

Бе бърз и коварен. Най-добротото, което знаят гений на Хакера измисли, за да унищожи Програмиста, бе да пусне в действие програма с мрачно име „Кръвна смърт“. Това бе зловец програмен продукт, изподуван за пълно и показно унищожение на най-деградирани и несъвместими системи в мрежата „Човечество“. Просто нямаше конфигурация, която да би се измъкнала от този чудовищен капан.

Чрез заразената с вирус програмка „30-те сребърника“ Хакерът намери достъп до податливата система „Юга“. Така проникна и в малката мрежа „Църква“, а оттам и до Сървърта „Исус Христос“. С умели усилия успя да насочи „Кръвната смърт“ в посока към мощния Сървър. Ехидно се разсмя и доволно потри ръце. С Програмиста бе свършено! Столът под Хакера се люлееше напред-назад - до отказ...

Получено послание

Програмата „Кръвна смърт“ безмилостно прикова Сървърта „Исус“ към точката на окончателното унищожение.

Всъщност програмата убиец бе заклешила в смъртоносната си хватка и още две системи от мрежата „Общество“, наречени „Разбойник 1“ и „Разбойник 2“.

В екрана на системата отгрясно, наречена „Разбойник 2“, също определена за премахване на Програмиста, се прочете неочаквана информация. Там пишеше: „Желяз достъп до Програмиста“. Това можеше да означава само едно - свързан с Интернет Мрежата (Светия Дух)! Централата действаше! Наистина Централата бе успяла да направи връзка със съседната конфигурация и сега Му изпращаше съобщение послание. Това неимоверно го ободри. Намери сетна енергия да се свърже със системата „Разбойник 2“. На екрана на Сървърта „Исус Христос“ се изписа с едър шрифт следната информация: „Достъп осигурен. Програмистът. Точка“. Връзката прекъсна. Екранът уясна в мрак. Скрипсещият се бе включил, този път за неопределено време...

Край Краят

Харддискът трескаво работеше. На екрана всичко се объркваше. Картини се въртяха една след друга. Централата... Приятелите... Интернет мрежата... Безброй съвпадени конфигурации, чакащи Него... Милардите вируси разпокъсваха безжалостно всеки файл в програмите на системата. На Програмиста Му се спори, че ще полудее...

От Центъра направиха последното, което бе по силите им. Чрез Интернет мрежата отдръпнаха мощния информационен и енергиен поток. Ефектът върху мрежата „Човечество“ бе толкова силен, че за кратко време всичко потъна в мрак...

Цялата агония продължи едва няколко минути, но те бяха болезнено вечни за Сървърта „Исус“. Късно самия край на дисплея се появи съобщение, че системата ще колапсира от топлинен удар (Исус извика: „Жаген съм!“). Охлаждащият

вентилатор бе отказал. С процесора бе свършено.

Изведнъж Сървърът се разпресе. Там, вътре, ставаше нещо. Екранът (съзнанието) просветна сякаш за последно и на него се появи последната здрава картина - снимка спомен с Приятелите от Централата. Колко мили бяха тези спомени сега! Пред мисълта, че вирусите скоро могат да унищожат и това, Програмистът събра последни сили и изпрати последното съобщение към изчезналата нейде Централата - „Свърши се! Планът изпълнен! Ваш приятел! Програ-м-и...“. Мощна експлозия буквално разкъса навиките в трансформатора на захранващото устройство (разрив на сърцето). Настана гробна тишина. Най-после черната дейност на вирусите застина. Индикацията на Ю-ПИ-ЕС-а Му замря при изразходвани едва 33,5 мили амперчаса! Сървърът „Исус“ бе тотално унищожен. Чисто нов памет за рециклиране го погъна тихо, сякаш забинаги... Хакерът инстинктивно потрепери, замляло се и падна със стола си - назад и надолу.

Възкресението

Трите минути изминаха бавно и мъчително за системите в мрежа „Църква“. Гавриил, компютърен специалист, изпратен от Централата, се приближи, тихо разтвори палета, извади и включи Сървърта към оригинално захранване; пълна специалната дискета с кодирани файлове и натисна стартовия бутон. На екрана се появи красива и чиста картина. Програмистът бе напълно възстановен, а вирусите и всички дефектирани файлове - тотално унищожени. Антивирусната програма „Себепожертвувателна любов“ работеше перфектно. Какво по-голямо доказателство можеха да дадат от Централата към

дефектиралите конфигурации от мрежата „Човечество“? „Кръвта на Исус“ очакваше първите потребители, готови да се възползват от безплатния, но тъй скъпоструващ дар...

Послеслов

С течение на годините много системи от мрежата „Човечество“ оцелиха и се възползваха от заслугите на Сървърта „Исус“. Сблъсъкът между очистените и дефектиралите конфигурации (чрез които Хакерът работеше) бе жесток и драматичен. Така се написа най-новата история на мрежата „Човечество“. След години на продължителен труд в Отделение №1 на „Светилището“, Приятелите (Триединството) отвориха пред погледите на компютърните специалисти от Централата и зала №2, където и до днес президентират работата на Програмиста. Там става и окончателното заличаване на вирусите.

Понастоящем на пазара се очаква да се появят лицензирани (с печат от Централата) дискове (описани като 144 000), чрез които Програмистът ще презапише бездефектни и очистени от вируса програми плюс десетте основни оригинални драйвъра в харддисковете на извънредно голям брой системи от мрежата „Човечество“. И тогава ще дойде Великият ден на РЕСТАРТА и истината. Миларди конфигурации ще бъдат извадени от рециклиращите пакети, ще се „събудят“, годни за нова дейност; а дружи в миг на око ще бъдат рестартирани и очистени. И звуковете карти ще пеят, екраните ще грезят възторжено... И колко послания ще бъдат изпратени от тях към Програмиста и Приятелите Му! И ще бъде сладък, сладък живот!

И знаете ли, приятели,

Виртуален разказ в три части Част трета

най-хубавото след това ще бъде, че никога повече няма да има вируси! (Всъщност ще има, но те ще бъдат връчени на Хакера, който ще полудее от собственото си безумие, ще пререе и ще изгори завинаги заедно с тях!)

Вместо заключение

„И съживи вас, които бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на този свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството; между които и ние всички сме живели някога в нашите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите, и по естество сме били чеда на гнева, както и гругите. Бог обаче, който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби гаже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христос (по благодат сте спасени) и като ни свързакреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христос Исус; за да показва през идните векове премощото богатство на Своята благодат чрез добрината си към нас в Христа Исуса. Защото по благодат сте спасени, чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да се не похвали никой. Защото сме негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим“ (Еф.2:1-10).

Всяка прилика с действителни лица и събития е... библийска!

Този разказ все още няма край.
Чао, приятели! Програмистът да бъде с Вас!
Shut Down...
Красимир Карев

„Исках да вярвам в Бога без Исус Христос и направих големи усилия за това. Но ми липсваше най-важното. Да правиш добро е важно. Но това не ни свързва с Небето. Исус стопи разстоянието, отделящо ме от Бога, като умря за мен на кръст преди 2000 години и като след това възкръсна.“

„Бог

отнема напрежението от живота ми - казва Йохан Фонлантен, - дава ми сила.“

Преди около 3 години той открива пътя на вярата. Признателен за всичко, което преживява, крилото на националния отбор на Швейцария строи църква в Колумбия. „Надявам се тя да бъде завършена до Евро 2008. В Колумбия се запознах с вярата. Когато съм си там, събирам у дома си 20 - 30 човека, но нямам достатъчно място. И така ми дойде идеята за църква. Нямам нужда да си купувам груго, освен обувки и грехи. Има много по-важни неща в живота.“

Този проект за строителство е започнал преди 2 години. Йохан Фонлантен купил терен срещу дома си. „Църквата ще бъде повече от 20 метра дълга и широка. В приземния етаж ще бъде залата за богослужение, а за етажа все още размишлявам“ - доверява той. Надява се, че когато се прибере след Европейското първенство, всичко ще бъде готово. „Там ще благодаря на Бог за турнира.“ Йохан Фонлантен не е проповедник, но в Колумбия вече разказа публично в една църква за своята среща с Бога.

В Залцбург той кара курс с цел да опознае по-добре Библията и посещава Адвентна църква. Идентичността на религиозната му общност не е толкова важна за него, колкото фактът, че там се живее според Библията, без да се премахва или прибавя нещо към нея.

Какво е за вас успехът? След какъв ден си лягате с усещането за пълнота?

В миналото мечтаех за слава. След това забелязах, че тя идва от време на време, но тези моменти са много редки. Днес се радвам и на най-дребничките неща. Наслаждавам се на всеки успех, без значение дали е по време на мач, или на тренировка. Има безкрайно много неща, на които да се радвам. Мечтата за велики перспективи не ми е необходима вече.

До днес вие сте най-младият нападател от Евро 2008. Като погледнете назад, какво бихте казали за това?

Навремето си помислих: „Ще я бъде. Добре тръгват нещата!“. Напуснах дома си много млад. Преживях доста неща. Футболът ме доведе дотук, където съм в момента. Когато си давам сметка сега, вече на 22, си казвам: много научих от тази игра.

През 2006 бяхте контузен и трябваше да се откажете от Световното първенство. Как преживяхте този период?

Исках да задържа ситуацията в свои ръце, но всички си имаме граници и нещата не се случват, както бихме искали. Тогава започнах да откривам упованието в Бог. Вярата ми се засили.

Как открихте вярата?

Семейството ми е вярващо от дълго време. Четяхме Библията, но аз не я разбирах много. След играта на Евро 2004 заминах за Колумбия. Там се срещнах с една много отдавнашна приятелка на майка ми, която беше пастор. Тя

„Постигнах равновесие благодарение на християнската си вяра“.

Неповлиян от парите и славата

Йохан Фонлантен не се интересува от коли и вещи, а финансира църква

Йохан Фонлантен е роден на 1 февруари 1986 г. в Санта Мария, на колумбийския бряг. Баща му е от Фрибург. През 2003 г. започва да играе за ПСВ „Айнховен“. Със същия отбор участва в турнира за купата на УЕФА. През 2004 г. е дебютният му мач за отбора на Швейцария. От 2006 г. до днес играе в австрийското футболно първенство за отбора на „Red Bull“ Залцбург.

не са далеч един от друг.

Разговорът с тази жена ми отвори очите. Днес футболът не е всичко в живота ми. Чрез вярата аз открих своето равновесие.

Това помага ли ви да се справяте с напрежението?

Във футбола се пробват всички видове умствени техники за справяне с напрежението, но те винаги са свързани с човешки усилия. След контузията, която преживях преди Световното 2006, подобрих играта си в клуба и в националния отбор, статистиките го потвърждават.

Днес играя, освободен от напрежение. Излизам на тревата, давам всичко, на което съм способен, без значение дали ще се получи добре, или не. Тази нагласа не е въпрос на умствена техника. През последните две години установих, че вътрешната връзка с Бога е най-добрата тренировка.

Как Бог промени вашия живот конкретно?

Склонен съм да искам да правя всичко сам - такъв е

характерът ми. Понякога съм загубвал търпение и съм искал да успя, каквото и да ми струва това. Разстройвал съм се, когато съм играел лошо. Натискът е бил голям и съм искал да докажа цената си. Всеки път когато съм стоял на резервната скамейка или на трибуните, едва съм се удържал и съм си казвал: "Как искате да покажа нещо, когато не съм на терена?". Това ставаше все по-тежко за мен.

Благодарение на Бог се научих, че трябва да бъда търпелив. Настоящият живот е подготовка за това, което ще дойде после. Естествено, доста често съм нервен, но знам, че мога да прехвърля напрежението на Бога. А също мога и да се моля за другите, и да желая най-доброто за съотборниците си. Бог е моята най-голяма награда. Даже когато не съм на мач, аз съм винаги с Него.

Вечер, когато другите излизат и се забавляват, вие сте на "бойното поле".

Да. Животът на футболиста включва известни жертви. Дните са запълнени от сутрин до вечер. Винаги сме под светлината на прожекторите и доста хора се опитват да ни имитират, макар че това не е добра идея.

Защо?

Този свят е пълен с проблеми. Ето моя съвет: не бягайте след парите или след успеха, но вършете работата си всеки ден и изкарвайте прехраната си. Разбира се, трябва да се поставят цели и е необходимо да се работи за тях ден след ден.

Адвентната църква в с. Расово

Пътуваме по тесни пътища. За наша радост няма движение на автомобили. Защото, ако имаше, не бихме се разминали по никакъв начин. Ориентираме се по пътната карта на България, издание от миналата година. Но... за наше учудване - липсват села. На картата те са обозначени, но де факто не са на местата си. Не срещаме и много хора в малкото, които са останали. Ето че вече сме в с. Расово. В центъра кипи трескав труд. Не само че центърът е голям, но и го обновяват, и го правят по-модерен. Хора има навсякъде. После разбираме, че в селото живеят около 1500 души. Там Адвентната църква е добре позната. Разказват как хората са канени по различни поводи и едва ли има човек, който да не е я посетил поне веднъж - дори и само от любопитство. Защото в малкото населено място всяко разчупване на традиционното е събитие.

„Важното е да сеем“ - това са думите на сестра Катюша от Адвентна църква - с. Расово. Тя е неин член от 1993 г. и по

думите ѝ е истинско Божие чудо, защото тя - някога отявлената атеистка - е била докосната от Бог и сега е при Него.

Първоначално адвент-

тистите от с. Расово, Ломско, са били само групичка, която се е събирала в частен дом. Били малко на брой, но много сплотени. Горещо се молили Бог да ги дари с молитвен дом. И Той им подарил настоящата църква, в която сега се събират. Но първоначално сградата не била в това състояние. Била порутена стара къща с външни селскостопански постройки. Миряните със собствени сили направили цялостен ремонт. Съборили излишните сгради, купили и посадили овощни дръвчета.

Докосано в църквата били 26 души, но по ред причини - най-вече икономически - редиците леко оредели. За радост деца

има. Те ползват своя кокетна детска стая, уредена семпло, но с много любов. На едната стена има нарисувана картина „Исус обича и теб!“.

По времето на служенето на Юлия и Димитър Митеви става и осветяването на църквата.

Запознаването с Адвентна църква в с. Расово бе благословение за семейството ни.

Това прилича на мрачен и необещаващ край, но води към славна и блага вест. Чрез Исус Христос Бог изявява Своята любов и Своята правда. Според апостол Павел Христовата смърт на кръста едновременно разкрива спасителната благодат и я прави действаща за хората. Резултатите са, че ние нямаме абсолютно нищо, с което да се похвалим, когато става дума за спасението. Никои няма да стане праведен в очите на Бога, опитвайки се да спазва Закона (виж Римляни 3:20), но всички могат да получат спасение по Божия благодат.

В такъв случай какво е значението на Римляни 2:6-11? Как пасва тази част към аргументите на Павел като цяло? За да разберем този пасаж, трябва да осъзнаем следното: Тези стихове се появяват в частта, която представя проблема, а не в частта, която представя решението. Тук Павел не ни показва как можем да заслужим спасението, а изтъква колко сме далеч от покриването на Божия стандарт. Тъй като всички сме грешници, фактът, че Бог ни съди по делата означава, че проблемът ни е голям и лош - проблем за всеки от нас.

Слава на Бога обаче - решение има! Втора глава на Римляни не е край на аргументите. Ако беше край, всички щяхме да сме без надежда, когато Бог съди, защото делата на никои човек не могат да заслужат спасение - който и да било той.

Вместо това ние ще влезем в небесата с благодарност за Божията благодат.

В такъв случай какво да кажем за делата? Павел не пренебрегва този въпрос. Той не дава отговор

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

...църквата да бъде едно в поклонение и служене

Дали Господ оценява по делата?

Продължава от стр.3

Те осъждат другите, но се провалят в това да живеят според очакванията, които самите те са поставили за себе си и които Бог е поставил за тях.

Край на всичко това идва в първата част на трета глава. Павел казва, че всеки, независимо дали е юдеин, или грък, независимо дали е езичник, или принадлежи към Божия народ, е виновен за грях. В Римляни 3:23 се казва, че всички са съгрешили и не заслужават да се прославят от Бога. А по-рано в същата глава Павел пише: „Тогаваша що следва? Имаме ли ние някакво предимство над езичниците? Никак, защото вече обвихме и юдеи, и гръци, че всички са под грях. Както е писано: „Няма праведен нито един“.

Това прилича на мрачен и необещаващ край, но води към славна и блага вест. Чрез Исус Христос Бог изявява Своята любов и Своята правда. Според апостол Павел Христовата смърт на кръста едновременно разкрива спасителната благодат и я прави действаща за хората. Резултатите са, че ние нямаме абсолютно нищо, с което да се похвалим, когато става дума за спасението. Никои няма да стане праведен в очите на Бога, опитвайки се да спазва Закона (виж Римляни 3:20), но всички могат да получат спасение по Божия благодат.

В такъв случай какво е значението на Римляни 2:6-11? Как пасва тази част към аргументите на Павел като цяло? За да разберем този пасаж, трябва да осъзнаем следното: Тези стихове се появяват в частта, която представя проблема, а не в частта, която представя решението. Тук Павел не ни показва как можем да заслужим спасението, а изтъква колко сме далеч от покриването на Божия стандарт. Тъй като всички сме грешници, фактът, че Бог ни съди по делата означава, че проблемът ни е голям и лош - проблем за всеки от нас.

Слава на Бога обаче - решение има! Втора глава на Римляни не е край на аргументите. Ако беше край, всички щяхме да сме без надежда, когато Бог съди, защото делата на никои човек не могат да заслужат спасение - който и да било той.

Вместо това ние ще влезем в небесата с благодарност за Божията благодат.

В такъв случай какво да кажем за делата? Павел не пренебрегва този въпрос. Той не дава отговор

в тези глави, но го прави в Римляни 6 глава. Това е част, която заслужава отделна статия. Въпросите на Павел в нея са: „Да речем ли: „Нека останем в греха, за да се умножи благодатта?“ (стих 1) и „Да грешим ли, защото не сме под Закон, а под благодат?“ (стих 15). И в двата случая отговорът му е решително НЕ!

Колко трагична ирония би представлявала злоупотребата с Божията благодат и колко странно би било да продължим да съгрешаваме, бунтувайки се против Бога, Който ни е спасил!

Християните не би трябвало да търсят доброто и да избягват злото само с едничката цел да получат добри оценки в Божия съд! Животът им би следвало да бъде оформян от чувство на благодарност за Божията благодат и за спасението, което Той ни е осигурил.

По-рано споменах какво означава за учителите, когато учениците и студентите се интересуват само от оценките. Веднъж изнасях слово в една църква на неколкостотин километра от колежа, в който преподавам. Имах и друга среща в църква на един час път оттам и времето ми беше точно колкото да стигна от едната среща до другата. Ето защо в първата църква обявих, че не искам да бъде прието за нелюбезност, но се налага да тръгна незабавно след службата, за да успя да стигна навреме във втората църква.

След първата служба трима мои бивши студенти ме заговориха. Всички ме казаха:

- Не можете да постъпите така с нас! Ние чухме, че ще идвате и имаме цял списък с въпроси, които искаме да ви зададем.

Сега младите хора се намираха в истинския свят на служенето. Бяха изправени пред въпроси, които ги тормозеха, и те нямаха търпение да научат отговорите им - бяха много по-мотивирани да ги научат сега, отколкото, когато бяха в клас само преди година! Вече не оценката ги интересуваше. Бяха направили прехода.

Споменатият преход е подобен на онзи, който правим и ние като християни, след като веднъж сме почувствали силата на Божията спасителна благодат в собствения си живот. Вече вършим добри дела не с цел да получим в съда оценка „преминава в небето“. Напротив, служим на Бога с цялото си сърце, защото сме Му неизразимо благодарни, че ни е спасил по благодат чрез собствената Си кръв.

„аз и моят дом...“

Продължава от стр.4

За спомен от лагера всеки участник получи хубава значка, която да му напомня за преживяното.

Благодарим на хората,

които направиха тази седмица от живота ни незабравима: екипите на отдели „Детско служене“, „Семейно служене“, а също и на Младежкия отдел, на Елза и Корrado с техните неуморими пре-

водачи - Борянка и Веско Антонови, на всички, които ни посрещаха и настаняваха - Ради и Киката; любезния и винаги услужлив домакин на лагера - Наско; приветливото и усмихнато момче от лавката - Влади от Македония; доктора, който „беше лекар“, и неговата лъчезарна съпруга, които заедно се грижеха за здравеопазването, и на всички останали, които със своето присъствие, усмивки, доброжелателно и приятелско отношение допринесоха за хубавите споделени моменти! ХМ

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

Бернар Сованя
Сп. Знамения на Времето

Спорег библейските разкази израелският народ не е пътувал по море. Огромните водни пространства по-скоро са го притеснявали, отколкото да му внушават сигурност. Библията представя морето като елемент, внушаващ страх, но и като такъв със силна духовна стойност, когато Бог го укротява.

Точно като нас древните хора, пресичащи плодородната Месопотамия, са били впечатлявани от морето. То им изглеждало безкрайно и бездънно. Струвало им се движено от неукротима сила. Но те не познавали друго освен Персийския залив и част от Червено море. Какво ли биха казали за „Ревящите четиридесет“ (областта около нос Хорн, където постоянно има бури)?

Повечето от тях виждали в него божествена сила - като морско чудовище, съперничещо в управлението на света на многобройните божества от древните митологии. Като ехо от тези митологии евреите виждали в морето Божествено творение, създадено за определено пространство. „...налагае закона Си на морето, щото водите да не престъпват повелението Му...“, твърди библейската книга Притчи (8:29)

Земя без море

Притиснати между морето и пустинята върху тясна ивица земя и без голяма река, евреите са съзнавали жизнената си необходимост от вода. Водата - това е животът. Разчитали са Бог да ги снабдява с вода чрез дъжда. Но е трябвало да се въздържат от ритуалните езически практики, свързани с култа към плодородието.

Напълно невежи по отношение на морската терминология, те наричали Галилейското езеро „море“ заради бурите в него. Виждали в

морето повече заплаха, отколкото спокойствие. За да се преборят с този страх, пророците припомняли, че Бог е бил с тях по време на изхода и че е отворил път в морето, за да ги спаси.

„Събуди се, събуди се, облечи се със сила, мишица Господня!

Събуди се както в древните дни, в отдавнашните родове!

Не си ли Ти, която си съсякла Раав (т.е. Египет) и смъртно си пробола змея?

Не си ли Ти, която си изсушила морето, водите на голямата бездна?

И си направила морските дълбочини път за преминаване на изкупените?“

Затова също и Откровение обявява, че в новия свят, който Бог представя, няма да има вече море, от което да се страхуваме.

Като укротява бурята и ходи върху вълните, Исус показва, че владее морето, следователно - и цялото творение. Мистерията на морето и неговата мощ не трябва да парализират вярващия. Морето не е злобно божество. Свинете, движени от демони, които Исус изгонва от човека, не правят от морето своя главна квартира. Те се издвигат в него.

Океан от мир

Управлявано от Бога, морето е символ на мира и чистотата. В медния умивалник с формата на море свещениците се миели; върху стъкленото море изкупените ще се радват вечно. Разрушителните води на потопа са издигнали ковчега и са спасили Ной и семейството му. Те се превръщат в символ на кръщението за апостол Петър.

„...докато се правеше ковчеза, в който малцина, т.е. осем души, се избавиха чрез вода, която в образа на кръщението и сега ви спасява (не измиването на плътската нечистота, но позива към

*Господар на морето
И като се свечери,
ладията беше насред
езерото, а Той - сам
на сушата. И като ги
видя, че се мъчат, като
гребат с веслата, защото
им беше насрещен
вятърът, около четвър-
тата стража на нощта
дойде при тях, като
вървеше по езерото; и
щеше да ги отмине. А
те, като Го видяха да
ходи по езерото, помис-
лиха си, че е призрак,
и извикаха; защото
всички Го видяха и се
мутиха. И веднага Той
им проговори: "Дерзай-
те! Аз съм, не бойте
се!". И влезе при тях
в ладията и вятърът
утихна; и те бяха дъл-
боко разтърсени.
Марк 6:47-51*

Бога на чиста съвест) чрез възкресението на Исус Христос“ (I Петрово 3:20,21).

Водите на Червено море, които са се отворили, за да минат евреите, напускащи Египет, и които са издавали техните преследвачи, остават също един от образите на кръщението за апостол Павел: „Братя, желая да знаете, че макар да са били бащите ни всички под облака и всички да са минали през морето; и в облака, и в морето всички да са били кръстени от Моисей...“ (I Кор.10:1,2).

И така въпреки всички ужаси, които може да предизвика, в Божиите ръце морето е инструмент за спасение и мир.

A W R
Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“
Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 7-8 ч. на честота 6045 kHz (49-ви метрови сектор на къси вълни)
Вечерни предавания няма.
тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdabg.net и оттам в „Адвентно радио“.

Тези, които имат цифрови приемници, могат да ни слушат чрез сателитна връзка (по същото време - от 7-8 ч.):
AWR-Hotbird-13°; Freq. 12597 MHz; S/R 27500 K.Sps; Pol. - Vertical

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена Врата“
Umit haberi
На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.
e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com
Пишете на адрес:
гр.Шумен 9701 1 Ц Пощенска кутия 517
Тел.: 054/4 48 77

символът
на морето
Хората, които се страхуват от морето
в библията

www.bibleiskikurs.org
Препоръчвате този адрес на приятели!
На всички, които обичат свободата в ИНТЕРНЕТ предлагаме:
БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE
• лекции върху „Основните учения на Библията“
• радиопрограми на „Гласът на надеждата“
• интересни книги на издателство „Нов живот“
Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

Всичко за всеки в Адвентната българска мрежа!
sdabg.net
Новини от страната и света
Утринен стих
Адвентно радио - Пловдив
Аудио материали
Библия с 19 превода
Обяви
Детски кът
Позитив връзки
Съботно училище
в Християнска мисъл
Текстови материали
Високо материали
Книги
Форум, отговори на въпроси
Електронен магазин
Справочна информация
www.sdabg.net - посетете ни там, споделете го с приятели!